

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 26.666 van 29 april 2009
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 19 februari 2009 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 15 december 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 20 maart 2009 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. HENDRICKX en van advocaat L. BRACKE die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen op 13 december 2004 het Rijk is binnengekomen, diende dezelfde dag een asielverzoek in.

1.2. Op 2 maart 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken, in antwoord op het ingediende asielverzoek, de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Verzoeker stelde tegen deze beslissing een dringend beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: de Commissaris-generaal).

1.3. Op 9 mei 2005 besliste de Commissaris-generaal dat verder onderzoek van het ingediende asielverzoek noodzakelijk was.

1.4. Op 18 november 2005 nam de Commissaris-generaal de beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen.

1.5. De Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen weigerde op 8 december 2006 verzoeker te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Tegen deze beslissing werd een cassatieberoep ingediend bij de Raad van State.

1.6. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 20 december 2006 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.7. De gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken besliste op 12 januari 2007 tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten aan verzoeker. Deze beslissing werd verzoeker op 12 februari 2007 ter kennis gebracht.

1.8. Bij beschikking nummer 276 van 27 februari 2007 verklaarde de Raad van State het beroep ingesteld tegen de beslissing van de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen van 8 december 2006 niet toelaatbaar.

1.9. Op 17 september 2007 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd.

1.10. Verzoeker diende bij schrijven gedateerd op 28 maart 2008 een aanvraag in om, in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, tot een verblijf in het Rijk te worden gemachtigd.

1.11. Op 15 december 2008 nam de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard werd en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

De eerste beslissing, die verzoeker op 22 januari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

*“(…)in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek **onontvankelijk** is.*

Reden:

*Het dossier dat bij de Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder naam (G.A.) en nummer **5.697.980** bevat een identiteitskaart dat in het verleden het dossier vervoegde; de persoon die huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam(G.A.) voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoning voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld*

De kopie van de lidkaart, Muslim League, kan niet aanvaard worden, gezien de omzendbrief van 21.6.07 (punt II C 1-b) stelt dat het een internationaal erkend paspoort, een gelijkwaardige reistitel of een identiteitskaart moet zijn. (...)

De tweede beslissing, die verzoeker op 22 januari 2009 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“(...)Reden van de maatregel:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de wet van 15 december 1980).

- o *Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door de Vaste Beroepscommissie voor Vluchtelingen op datum van 08.12.2006*
- o *Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 12.02.2007. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land(...)*

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. De rechtspleging.

Waar verzoeker vraagt om verweerder te veroordelen tot de kosten van het geding dient erop te worden gewezen dat wat betreft de procedures voor de Raad vooralsnog geen rolrecht verschuldigd is en deze procedures dus kosteloos zijn.

3. Ontvankelijkheid van het beroep.

3.1. Verweerder betwist de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissingen. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3.2. Verweerder stelt, in een tweede exceptie, dat verzoeker geen belang heeft bij de vernietiging van het aangevochten bevel om het grondgebied te verlaten daar het een herhaald bevel betreft.

De Raad merkt op dat, overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van dezelfde wet voor de Raad kunnen gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de Vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT en G. DEBERSAQUES, *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Opdat verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Het is niet betwist dat verzoeker op 12 februari 2007 reeds een bevel om het grondgebied te verlaten ter kennis werd gebracht. Dit bevel om het grondgebied te verlaten maakt niet het voorwerp uit van enige procedure en is uitvoerbaar. De eventuele vernietiging van het in het kader van de huidige vordering bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, kan verzoeker derhalve niet tot voordeel strekken. Verzoeker heeft dan ook geen belang bij het beroep tot nietigverklaring van de tweede bestreden beslissing (RvS 22 maart 2006, nr. 156.746).

De opgeworpen exceptie is gegrond.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk in de mate dat het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

4. Gegrondheid van het beroep gericht tegen de eerste bestreden beslissing.

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991).

4.1.1. Wat betreft de ingeroepen schending van het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Verzoeker kan ook niet dienstig verwijzen naar artikel 149 van de Grondwet nu deze bepaling betrekking heeft op de motivering van rechterlijke beslissingen en de bestreden beslissing een bestuurlijke beslissing is. Om dezelfde reden is de door verzoeker aangevoerde rechtspraak van het Hof van Cassatie niet nuttig.

4.1.2. In de mate dat verzoeker voorhoudt dat de motivering onjuist is, voert hij een schending aan van de materiële motiveringsplicht die dient onderzocht te worden in het kader van de toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker stelt in wezen dat hij in het verleden reeds een identiteitsdocument aan het bestuur overmaakte en derhalve niet verplicht was om bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf nogmaals een identiteitsbewijs te voegen.

Artikel 9bis, § 1, van de Vreemdelingenwet, dat in casu werd toegepast, luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop het beroep niet toelaatbaar wordt verklaard;*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoont."*

Er dient verder te worden geduïd dat uit de voorbereidende werken van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet blijkt dat het de bedoeling van de wetgever is dat een vreemdeling die een verblijfsaanvraag indient overeenkomstig artikel

9bis van de Vreemdelingenwet zijn identiteit "aantoon" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 12). Uit deze terminologie vloeit voort dat het niet volstaat dat een vreemdeling beweert een identiteitsdocument in zijn bezit te hebben, doch dat hij, in het kader van zijn verblijfsaanvraag, tevens een afschrift van dit identiteitsdocument dient over te maken. Ook uit het advies van de Raad van State bij de wetwijziging blijkt duidelijk dat "beschikken" dient geïnterpreteerd te worden als "overleggen" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 184). De Raad van State stelt immers dat: "(...) het verschil tussen de drie gevallen waarvan sprake is in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, enerzijds, en het ontworpen artikel 9bis, § 1, eerste lid, anderzijds, (ligt) in het feit dat in de drie gevallen bedoeld in het ontworpen artikel 9bis, § 1, tweede lid, het niet nodig is een identiteitsbewijs over te leggen." De wetgever heeft duidelijk aangegeven dat "een identiteitsdocument, zijnde een paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is" en dat bij gebreke aan een dergelijk document de identiteit onzeker is en bijgevolg de aanvraag om machtiging tot verblijf "niet anders dan onontvankelijk (kan) verklaard worden" (Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2478/001, 33).

Verzoeker betwist niet dat hij geen identiteitsdocument bij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf heeft gevoegd en stelt zelfs dat hij ook niet de bedoeling had om zijn identiteit aan te tonen door de mededeling van een kopie van zijn lidkaart van de Muslim League.

Daarnaast dient te worden opgemerkt dat de stelling van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid - dat bij de administratie weliswaar een nationale identiteitskaart voorhanden is in het dossier met nummer 5.697.980, doch dat de persoon die de aanvraag om machtiging tot verblijf indiende bij zijn aanvraag geen bewijs voegde dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk - niet als kennelijk onredelijk of onwettig kan worden beschouwd. De ontvankelijkheidsvoorwaarde voorzien in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die bepaalt dat de vreemdeling die een aanvraag om machtiging tot verblijf indient in principe dient te beschikken over een identiteitsdocument, heeft immers tot doel zekerheid te verkrijgen omtrent de ware identiteit van de aanvrager. Gelet op het risico van identiteitsusurpatie, kon verweerder derhalve in alle redelijkheid en volledig overeenkomstig de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet vaststellen dat, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, verzoeker niet voldeed aan de door de wetgever, in dit artikel, voorziene ontvankelijkheidsvereiste.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

4.1.3. Waar verzoeker ook de schending aanvoert van het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, stelt de Raad vast dat verzoeker niet toelicht welk beginsel van behoorlijk bestuur hij geschonden acht, zodat dit onderdeel van het middel als onontvankelijk moet beschouwd worden.

4.2. Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig april tweeduizend en negen door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN.

G. DE BOECK.